

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Помісну Українську
Православну Церкву!

Часопис Волинської єпархії
Київського Патріархату

№ 11 (108) листопад 2013 р.

23 жовтня, празник Собор волинських святих, актовий день Волинської православної богословської академії. Митрополит Луцький і Волинський Михаїл промовляє до першокурсників у кафедральному соборі Святої Трійці під час

їх посвяти в студенти (на світлині Романа Кобрія). Докладніше про відзначення цього торжества – в публікації «На честь угодників нашого краю» (с. 8).

3 ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

22 листопада – преподобного Онисифора, сповідника Печерського, у Ближніх печерах

Жив за часів ігумена Пимена Пісника (1132–1141). Був лаврським пресвітером і сповідником братії. Мав від Бога дар прозорливості й бачив гріхи кожної людини. Уславився Онисифор тим, що вимолвив прощення своєму духовному синові, одному померлому ченцеві, що був таємним грішником і розпусником.

Про життя Онисифора-пресвітера, мужа, у всякому добродійстві досконалого, написав у Києво-Печерському патерику єпископ Володимирський і Суздальський Симон. Мав Онисифор духовного сина-ченця, який таємно порушував піст, жив нечисто і все це приховував на Сповіді. Та якось, будучи начебто й здоровим, раптово помер. Тіло його так смерділо, що до нього ніхто не міг наблизитися, тому й відспівування одбули, стоячи віддалік. Поклали його в печері, але навіть тварини її оминали. Часто й крик було чути звідти, наче хто мучив того небіжчика.

Уві сні пресвітерові Онисифору з'явився преподобний Антоній Києво-Печерський та й став дорікати за те, що нерозкаяного грішника поклали у святому міс-

ці. Отямившись від видіння, Онисифор упав на коліна та й став просити: «Господи, навіщо Ти приховав од мене справи цієї людини?». Тут же з'явився ангел і промовив: «У настанову всім, хто грішить і не кається, аби ті, хто це бачили, – покаялися». Онисифор посилив свої молитви за духовного сина і знову почув: «Якщо хочеш – допоможеш йому».

Він негайно розповів про все ігуменові Пимену і дуже просив залишити тіло нещасного в печері, адже було йому явлення святого Антонія зі словами: «Умилосерджуся я над душею брата цього, бо ж не можу зламати вам даної своєї обітниці, що кожен, кого покладуть тут, помилуваний буде, навіть якщо й був грішним». Та й самому ігумену було певне явлення від Бога.

Так воно й сталося. Братія, що прийшла до печери, насолодилася пахощами, прославивши Господа та святих Його угодників.

Преподобний Онисифор помер у 1148 році, його святі мощі спочивають у Ближніх печерах. Його пам'ять відзначається ще 11 жовтня та в другу неділю Велико-го посту.

29 листопада – апостола і євангеліста Матфея

Святий Матфей був одним із найближчих учнів Ісуса Христа і належить до собору дванадцяти апостолів. Його називали також Левієм. Був митарем, тобто збирачем податків для Риму, бо тоді євреї знаходились під владою Римської імперії. Він жив у галилейському місті Капернаумі. Матфей, почувши голос Ісуса Христа: «Йди за Мною» (Мф. 9:9), залишив свою посаду і пішов за Спасителем.

Христос і Його ученики не відкинули запрошення Матфея і відвідали його дім, де розділили трапезу з друзями та знайомими – такими ж, як і господар, митарями і грішниками. Ця подія надзвичайно обурила фарисеїв та книжників. Бо ж митарі, збираючи податки зі своїх співвітчизників, робили це з великою вигодою для себе. Люди користуюльні й жорстокі, вони вважалися запродавцями і зрадниками віри й батьківщини. Слово «митар» звучало для юдеїв так само, як слова «грішник» та «ідопоклонник».

Матфей, усвідомивши свої гріхи, повернув учетверо

Закінчення на с. 3

Наша газета – у Вашу скриньку

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – надійна підмога та корисний засіб у духовному житті православного християнина. Аби ця найпопулярніша волинська релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її у будь-якому поштово відділенні області, починаючи з будь-якого місяця.

Вартість одного примірника з доставкою – 1 грн 48 к. (без вартості приймання передплати). Індекс у поштово каталозі обласної періодики – 91241. Архів основних публікацій «Волинських єпархіальних відомостей», радіопередач та інших аудіо-, відео- і текстових документів, церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslavia.volyn.ua

ХРОНІКА

У духовній консисторії

10 жовтня віце-канцлер і старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкорований на запрошення ректора Луцького інституту розвитку людини університету «Україна» Романа Карпюка взяв участь в урочистій посвяті студентів у козаки. У вітальному слові душпастир закликав юнацтво любити Бога, свою країну й окропив усіх освяченою водою.

У Володимирському міському деканаті

30 вересня новостворена парафія Мучениць Віри, Надії, Любові та Софії вперше відзначила храмове свято. Настоятель протоієрей Євген Рябець відслужив акафіст угодникам Божим перед хрестом, якого 6 липня освятив митрополит Луцький і Волинський Михаїл. Піднесений настрий подарувала парафіяльна молодіжна школа, давши невеликий концерт. Празник завершився традиційно: многоліттям і окропленням свяченою водою.

А 11 жовтня група вихованців школи за сприяння о. Євгена Рябця відвідала духовні та культурні пам'ятки Львівщини. Зокрема, як повідомила викладач школи Ольга Шевчук, це оригінальний дерев'яний храм Пресвятої Богородиці у Червонограді, святе джерело в урочищі Заглина, де було відправлено акафіст до Божої Матері; в обласному центрі побували у Музеї народної архітектури та побуту (Шевченківський гай), драматичному театрі ім. Марії Заньковецької, шоколадній майстерні тощо.

В академії

8 жовтня в. о. ректора Волинської православної богословської академії (ВПБА) священник Володимир Вакин та секретар вченої ради цього закладу протоієрей Ігор Скиба взяли участь у засіданні синодального управління у справах духовної освіти, яке проходило в Київській православній богословській академії (КПБА). Як повідомляє сайт *Vpba.org*, учасники засідання розглядали звіти духовних навчальних закладів та обговорювали актуальні питання реформування і розвитку богословської освіти в нашій Церкві.

Наступного дня, 9 жовтня, керівництво ВПБА взяло участь у відправі Божественної Літургії з нагоди престольного празника в храмі Апостола і євангеліста Йоана Богослова КПБА та актового дня столичної духовної школи. Святування очолив Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет.

Під час урочистості о. Володимир виступив із вітальним словом, у якому, зокрема, побажав Київській академії зберігати самобутність, бути флагманом реформи навчальних закладів Київського Патріархату, щоб давати адекватні відповіді на виклики сучасності.

11 жовтня виконував обов'язки ректора із благословення митрополита Луцького і Волинського Михаїла взяв участь в урочистій академії у Палаці культури обласного центру, приуроченій 71-й річниці утворення УПА.

У вітальному слові отець Володимир наголосив на важливості не забувати героїв, правдиво подавати їхні вчинки в історії нашої країни та молитися за них.

14 жовтня в. о. ректора взяв участь в урочистій академії з нагоди 20-ї річниці відродження філософсько-теологічного факультету Чернівецького національного університету ім. Ю. Федьковича, що проходила в палаці «Академічний» Буковинської державної медичної академії.

Розділити радість торжества прибули патріарший намісник, митрополит Переяслав-Хмельницький і Білоцерківський Епіфаній, представники навчальних закладів, влади і духовенства. У дарунок від волинян о. Володимир вручив «винуватцям свята» набір богословської літератури.

У Ковельському районному деканаті

9 жовтня, в день пам'яті апостола і євангеліста Йоана Богослова, по-особливому від-

ПІЗНАЄМО БІБЛІЮ

ПОКАРАННЯ ПРАБАТЬКАМ

«Жінці сказав: примножуючи, примножу скорботи твої у вагітності твоїй; у болях будеш народжувати дітей; і до чоловіка твого жадання твоє, і він буде панувати над тобою. Адамові ж сказав: за те, що ти послухав голос жінки твоєї і їв від дерева, про яке Я заповідав тобі, сказавши: не їж від нього, проклята земля через тебе; у скорботі будеш їсти від неї в усі дні життя твого; терня й осот буде родити вона тобі; і ти будеш їсти польову траву; у поті лица твого будеш їсти хліб, доки не повернешся в землю, з якої ти взятий, бо порошок ти і до порошку повернешся. І нарік Адам ім'я жінці своїй: Єва, бо вона стала матір'ю всіх, хто живе» (Бут. 3:16–20)

«Жінці сказав: примножуючи, примножу скорботи твої у вагітності твоїй; у болях будеш народжувати дітей...». У цих словах виголошується покарання дружині, яке полягає в тому, що дітонародження як найбільший акт земного життя людини, яке було предметом особливого божественного благословення (Бут. 1:28), перетворюється тепер у джерело скорботи і страждань. Утім, ці муки народження не є чимось навмисним, які посилаються тепер Богом на покарання жінці, а становлять лише законний наслідок загальної фізичної природи впалої людини, яка втратила нормальну рівновагу духовних і фізичних сил, підпала під хвороби і смерть.

«...І до чоловіка твого жадання твоє...». У цих словах ще ясніше виражається весь тра-

долі людини з життям усієї природи (Іов. 5:7; Еккл. 1:2, 3; 2:23; Рим. 8:20). Щодо землі це божественне прокляття виразилося у зменшенні її продуктивної сили, що в свою чергу сильніше за все відбивається на людині, бо прирікає її на важкий, наполегливий труд для щоденного прожитку (Бут. 3:18–19).

«...Терня й осот буде родити вона тобі; і ти будеш їсти польову траву; у поті лица твого будеш їсти хліб...». У цих двох віршах (рядках) дається більш докладне розкриття попередньої думки про зменшення земної родючості, про важкість і непродуктивність людської праці. Цим божественним вироком усе земне існування людини ніби перетворюється на суцільний трудовий подвиг і прирікає її на скорботи й страждання.

гізм становища жінки: незважаючи на те, що жінка при пологах буде відчувати найбільші муки, з'єднані з небезпекою для свого життя, вона не тільки не відвертатиметься від подружнього спілкування зі своїм чоловіком – цим мимовільним джерелом її страждань, але буде ще більш і сильніше його шукати.

«...І він буде панувати над тобою». Ось нова риса шлюбних відносин між чоловіком і жінкою, що встановлювала факт повного панування першого над останньою. Якщо і раніше жінка, як тільки помічила чоловіка, ставилася в деяку залежність від нього, то тепер, після того як перша жінка показала невміння користуватися свободою, Бог певним законом поставляє її діяльність під верховний контроль чоловіка. Найкращою ілюстрацією цього служить вся історія дохристиянського світу, особливо ж Древнього Сходу з його принижено-рабським становищем жінки. І тільки в Християнстві – релігії викуплення – жінці знову повернуто її втрачені в гріхопадіння права (Гал. 3:28; Еф. 5:25 та ін.).

«Адамові ж сказав: за те, що ти послухав голос жінки твоєї і їв від дерева, про яке Я заповідав тобі, сказавши: не їж від нього...». Вирок над останнім винуватцем гріхопадіння – Адамом – випереджається з'ясуванням його особливої провини, а саме вказівкою на те, як він, замість рішучих дій щодо своєї дружини, сам підпав під її спокусливий вплив.

«...Проклята земля через тебе; у скорботі будеш їсти від неї в усі дні життя твого...». Найкраще пояснення цього факту ми знаходимо в самому Священному Писанні – у пророка Ісаї: «Земля осквернена тими, що живуть на ній, бо вони переступили закони, змінили устав, порушили вічний завіт. За те прокляття поїдає землю, і несуть покарання ті, що живуть на ній...» (Іс. 24:5–6). У цих словах дано лише окремий вираз загальнобіблійної думки про тісний зв'язок

«...Доки не повернешся в землю, з якої ти взятий, бо порошок ти і до порошку повернешся». Ряд божественних покарань закінчується визначенням виконання цієї погрози, яка була оголошена на випадок порушення заповіді, тобто проголошенням смерті. Закон руйнування і смерті, як видно з цього тексту, а також із ряду біблійних паралелей (Пс. 103:29, 145:4; Іов. 34:14–15; Еккл. 12:7), стосується лише тілесної сторони людини, створеної «із землі» і яка повертається у свій первісний стан; на душу ж її, що має найвище джерело у Бозі, він не поширюється (Еккл. 12:7; Притч. 14:32; Іс. 57:2 та ін.). Та й щодо фізичної природи людини смерть якщо й можна вважати покаранням за гріхопадіння, то не як уведення чогось повністю нового і невідповідного природі, а лише як позбавлення, відібрання того, що становило дар надприродної благодаті Божої. У такому сенсі слід розуміти і відомі біблійні вирази: «Бог не створив смерті» (Прем. 1:13), «Бог створив (точніше – «наперед визначив») людину для нетлінності» (Прем. 2:23) і що смерть привнесена у світ гріхом людини (Рим. 5:12; Бут. 3:20).

«І нарік Адам ім'я жінці своїй: Єва, бо вона стала матір'ю всіх, хто живе». Доти у неї, як видно з Писання, не було власного імені, а вона позначалася лише з боку свого ставлення до чоловіка словом «жінка». Ім'я ж, дане їй тепер, єврейською Хавва, означає «життя». Навіть у момент божественного вироку про смерть Адам не засумнівався в непохитності божественної обітниці про жону, що відновлює життя. У цьому отці Церкви справедливо бачать доказ свідомої, живої і гарячої віри впалих прабабків в обіцяного Викупителя (Месію).

Священик Андрій ХРОМЯК,
викладач Волинської православної богословської академії, кандидат богословських наук

Не розумієте деяких місць у Святому Письмі? Бажаєте ґрунтовних пояснень окремих цитат із Біблії? Звертайтеся до редакції: 43025 Луцьк, Градний узвіз, 1; (0332) 72-21-82; hazeta.vyev@gmail.com

значила престольний празник однойменна парафія с. Озерне.

Перед початком Богослужіння до церкви прибула ікона преподобного Агапіта Печерського з частинкою мощей. Із храму Великомученика Юрія Переможця с. Дубове, де образ перебуває постійно, його привіз декан протоієрей Іван Бонис.

Із величанням зустріли реліквію настоятель громади протоієрей Дмитро Андрухів, інше духовенство – місцеве й Маневецького деканату, парафіяни та гості.

У проповіді о. Іван закликав учасників свята любити Бога і ближнього, шанувати українські святині, розбудовувати Київський Патріархат.

Напередодні дня ангела

13 жовтня, коли Церква вшановує святого Михаїла, першого митрополита Київського і всієї Русі, єпархія відзначає день ангела митрополита Луцького і Волинського Михаїла. Цього року присвяток припав на неділю, тож спільне богослужіння правлячого архієрея з представниками духовенства від деканатів провели в суботу, 12 жовтня.

Божественну Літургію та подячний молебень у кафедральному соборі Святої Трійці з митрополитом служили: єпископ Володимир-Волинський Матфей, канцлер протоієрей Микола Цап, в. о. ректора Волинської православної богословської академії (ВПБА) священник Володимир Вакин, декани та інші панотці. У Відправі взяли участь намісники й намісники монастирів, викладачі й студенти ВПБА, миряни.

На завершення молебню вікарій від імені духовенства та вірян привітав високопреосвященного зі святом і подякував йому за плідну працю на винограднику Господньому. Зокрема, було відзначено, що керуючий єпархією особливо турботу приділяє розвитку чернечих обителів, розбудові комплексу споруд на території Свято-Троїцького собору, зокрема академії, зростанню парафій. А вже з часу призначення владика Михаїла на волинську кафедру освячено 66 храмів та зареєстровано 112 релігійних громад.

У відповідь на теплі слова іменинник подякував за молитву, підбадьорення на подальше служіння й наголосив: головне – мати в серці Бога та в усьому поклатися на Його волю і допомогу. Архієпископ зазначив, що не хотів би, щоб цей день був днем підведення підсумків, як зазвичай прийнято, оскільки вони виявляться незначними порівняно з тим, скільки ще треба зробити.

У Камінь-Каширському деканаті

13 жовтня декан протоієрей Володимир Мицько освятив на приміщенні районної лікарні пам'ятний знак на честь Романа Шпайрука, заслуженого лікаря, громадського діяча нашого краю, удостоєного нагород за розбудову Київського Патріархату.

Небійчик був благодійником парафії Святого Миколая Чудотворця в райцентрі. Літургія й панахида в ньому того дня правилися за упокоєння цього раба Божого. Молитви за померлого разом із усією громадою возносили міський голова Василь Бондар, головний лікар Людмила Потягайло та інші посадовці.

У Ківерецькому деканаті

14 жовтня, на Покрову Пресвятої Богородиці, митрополит Луцький і Волинський Михаїл очолив Літургію в однойменному соборі м. Ківерці з нагоди храмового свята.

Із владику служили декан і настоятель парафії протоієрей Іван Семенюк, інше духовенство – місцеве, з Луцького міського та Рожищанського деканатів. У Відправі взяли участь представники районної та міської влади.

Тема проповіді високопреосвященного – заступництво Пречистої Діви Марії. Особливо духовною радістю для нас є велика кількість ікон Богородиці на Україні, заважив архієрей. А це означає, що нічого просто так не буває. Кожна випадковість – неусвідомлена закономірність. Сьогодні вона проявляється в тому, що ми в храмі Божому, полишивши всі свої земні турботи, припадаємо під опіку Матінки Божої, зазначив архієпископ.

Після Служби відбулась панахида біля

Закінчення. Початок на с. 2

пам'ятника борцям за волю й незалежність України в парку неподалік Покровського собору.

Настоятель висловлює особливу подяку парафіянам, які цьогоріч утеплюли зовнішній фасад храму та збудували арку.

За героїв, за майбутнє

Цьогорічні святкування Покрови Пресвятої Богородиці були не зовсім звичними майже по всій єпархії: разом із молитвою до Діви Марії лунали й прохання щодо підписання угоди про асоціацію нашої держави з Євросоюзом.

Так, 14 жовтня у Нововолинську, від Покровського храму після Літургії, яку очолив декан протоієрей Стефан Фульмес, відбулася хресна хода до символічної могили Борцям за волю України, де в поминальній молитві згадали полеглих воїнів. У ній взяли участь представники обласної та міської влади, ветерани УПА, політичні та громадські активісти. Вітаючи присутніх, о. Стефан наголосив, що жертвувати себе для загального добра, віддати своє життя в обороні незалежності рідної держави – це найвищий патріотизм.

У Горохівському та Ратнівському деканатах теж відбулися подібні заходи біля пам'ятних хрестів борцям за свободу.

Немає більшої любові...

15 жовтня виповнилося 70 літ відколи 1943 року в Рівному, у місцевості Видумка, нацисти розстріляли 33-х в'язнів, серед них – протоієреїв Миколу Малюжинського, Андрія Кирилюка, Володимира Мисечка (благочинного Горохівської округи, настоятеля храму Вознесіння Господнього в Горохові).

На запрошення Конгресу української інтелігенції Рівненщини, товариства «Просвіта», дочки о. Володимира Олени Копчак-Мисечко, із благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла у молитві взяв участь горохівський декан, настоятель Свято-Вознесенської парафії протоієрей Андрій Сидор.

Заупокійну відправу очолив архієпископ Рівненський і Острозький Іларіон, з яким молилися місцеве духовенство, представники влади, інші миряни.

На завершення богослужіння о. Андрій, процитувавши слова зі Святого Письма, що «немає більшої любові, як та, коли хто душу свою покладе за друзів своїх», наголосив: ті, хто загинув на цьому місці, могли б піти іншою дорогою, але, будучи справжніми християнами й патріотами, прийняли вінок мучеництва. Душпастир закликав терпляче нести свій хрест, любити Бога, ближніх і рідну країну.

У Нововолинському деканаті

17 жовтня декан протоієрей Стефан Фульмес на запрошення обласного ліцею-інтернату взяв участь у святкових заходах з нагоди посвяти в ліцеїсти.

На завершення молебню о. Стефан привітав молоде покоління з прийняттям присяги, вручив іконки та побажав здобутків у навчанні. Душпастир закликав ліцеїстів бути патріотами і вірними Церкви Христовій: тоді Господь не залишить одинокими у випробуваннях та труднощах.

Не соромтесь поправляти

17 жовтня на нашому сайті запрацювала система реагування користувачів на помилки в його текстах.

Ідея дуже проста: для виявлення і виправлення хиб, яких не побачили наші працівники, використовувати уважність і активність читача. Вам більше не потрібно запускати поштову програму, писати про помилку, копіювати посилання і т. ін. Система зробить те ж саме, але блискавично.

Якщо Ви читаєте певний текст і натикаєтесь на опіску, досить виділити помилковий фрагмент і натиснути Ctrl+Enter – відомості негайно відправляться нам. Якщо це справді помилка, ми з вдячністю виправимо її.

У день інтронізації

20 жовтня митрополит Луцький і Волинський Михаїл та єпископ Володимир-Волинський Матфей взяли участь у святкових Богослужіннях із нагоди 18-ї річниці інтронізації Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета.

ВІДПОВІДЬ БОГОСЛОВА

У ХРИСТОВУ МІРУ

Чи не пора переглянути церковні канони? Вельми ж вони далекі від сьогодення. Наприклад, як поєднати дотримання посту з ритмом багатьох професій?

Відповідає викладач Волинської православної богословської академії, доктор теології В'ячеслав СТЕЦЬКО

У цьому запитанні є два аспекти. По-перше, канон та його значення в Церкві. По-друге, співвідношення між канонами та щоденним життям, професійними обов'язками.

Канони відображають духовний досвід Церкви. Вони не вводилися тільки щоб заборонити щось. «Усе мені дозволено, та не все корисне», – говорить апостол Павло (1 Кор. 6:12). Християнин – людина вільна, яка в змозі сама робити вибори у житті. Суть канонів в іншому. Церква звертає увагу своїм вірним на «благу частку» (пор. Лк. 10:42). Канони допомагають бути ближче до Бога, наголошують на потенційній небезпеці та знайомлять вірних зі змістом одкровення Ісуса Христа, будучи в єдності з Церквою. А з другої сторони, канони – це джерело знань про те, які труднощі протягом віків виникали, та як Церква справлялася з ними. Тобто треба перед собою бачити історію розвитку Церкви та контекст того чи іншого канону.

Але насамперед звертаймо увагу на дух канону, бо історична буква є носієм його позитивного духовного змісту. І, власне, цей дух треба нам шукати в церковних канонах.

Подивімося, наприклад, на піст і можливість його поєднання з ритмом багатьох професій. Можуть виникати складнощі у дотриманні посту та виконуванні своїх обов'язків на робочому місці. Часто обсяг чи місце роботи вимагає фізичної сили, котра можлива при відповідному харчуванні. Або якщо хтось працює в розважальній сфері, то чи автоматично не порушує посту? Можемо виходити з тлумачення посту як

системи правил, що забороняють нам, наприклад, їсти скоромне або бути на розважальних заходах, навіть якщо це наша робота. З цієї точки зору приписи й канони можуть не відповідати деяким професіям. Але на піст треба дивитися зовсім з іншої точки зору, не виключно з позиції заборони.

Піст – це передусім час покаяння, момент, коли усвідомлюємо свої недосконалості, помилки та гріхи. Це час, коли внутрішньо демонструємо відданість Богу, показуємо, що власні слабкості можемо перемогти лише з Ним, із Його допомогою. Піст це особливе прагнення бути близько до Бога, і вимагає воно не тільки духовних зусиль (посилена молитва, участь у Літургії тощо), але й фізичних, котрі проявляються в обмеженому харчуванні. Постових днів у році багато. Це не тільки Великий піст, не тільки середа й п'ятниця, але й інші обов'язкові пости, сенс котрих – духовне та тілесне очищення. Наприклад, Пилипівка, що починається 28 листопада.

Як же поєднати піст із ритмом професійного життя? Можна, наприклад, у часі посту вносити світло Євангелія на наше робоче місце. Нехай у щоденному професійному ритмі переважають євангельські цінності. Звичайно, робити це треба завжди, але в період посту то може бути особливо важливим завданням та зусиллям. Дехто відмовляється від куріння, дехто стежить, щоб не вживати «гнилих слів». Однак ніхто не вимагає від нас не посильно обмежувати себе у їжі, що могло б негативно відбитися на роботі, а деколи навіть на здоров'ї (до прикладу, косарі в Петрівку можуть не поститися). З другої сторони, якщо ми православні християни, то належить також дотримуватись навчання Церкви щодо харчування.

Але щоб усе правильно зрозуміти та впровадити в щоденне життя, треба радитися зі священником, котрий стане духовним провідником у часі посту та в інші часи.

Бажаєте одержати відповідь православного богослова на Ваші запитання? Звертайтеся до редакції: 43025 Луцьк, Градний узвіз, 1; (0332) 72-21-82; hazeta.vyev@gmail.com

СВЯТИНИ ВОЛИНИ

«Тут наші батьки молились»

2 листопада, в Дмитріївську поминальну суботу, митрополит Луцький і Волинський Михаїл освятив каплицю Святителя Миколая Чудотворця в Турійську. Її побудовано на місці однойменного храму, який діяв з 1859 року і який було зруйновано в 1943-му. Тут же 1913 року похоронили його настоятеля о. Олексія Кришпиловича. Тож божницю спорудили як прояв шани до освяченого місця та поваги до предків.

Перед відправою відбувся хресний хід від церкви Святої Трійці. Із владикою співслужили декан протоієрей Микола Даньків та інше місцеве духовенство. У богослужінні взяли участь селищний голова Олексій Безсмертний, представники громадськості.

«Ми стоїмо на місці, куди багато десятиліть наші прадіди приходили звершати молитву,

віддаючи хвалу Богові, приходили до храму, – зазначив архієпископ, звертаючись до учасників відправи. – Сьогодні немає тут храму, але є місце намолене, місце особливе. Маючи велику віру в серці, маючи в душі й розумі своєму шану до святині, ми відродили тут каплицю, щоб вона нагадувала: тут наші батьки молились. І стоячи на цьому місці, ми торкаємось до пам'яті прадідів наших, тримаючи єдність поколінь. І тому наша любов до предків – це відродження цієї каплиці, наша любов до наших близьких і рідних – це сьогоднішня батьківська субота».

На завершення освяти митрополит Михаїл нагородив благословенною грамотою ініціатора спорудження каплиці, її будівничого Олександра Галанського.

Надія ВОНСІЦЬКА

Світлина інформаційної служби єпархії

Як повідомляє сайт *Cerkva.info*, напередодні, 19 жовтня, у головному храмі Київського Патріархату соборі Рівноапостольного великого князя Володимира було відправлено Всенічну, а в день свята – Літургію та подячний молебень. Їх очолив Першоієрарх, із яким служили архієреї з усієї країни.

Поміж братами

27 жовтня митрополит Луцький і Волинський Михаїл перебував у Чернівцях, де на прохання митрополита Чернівецького і Буковинського Данила очолив урочисте Богослужіння в кафедральному соборі Преподобної Параскеви Сербської з нагоди храмового свята. Про це повідомляє сайт місцевої єпархії *Orthodox-cv.org*.

Під час Літургії владика Михаїл виголосив проповідь про любов до Бога та ближнього. Проявляти любов до ближніх треба повсякчас і щодня, мовив архієпископ. Як це зробити? Привітатися з тим, хто поряд, помолитися разом, побажати доброго дня, якщо людина не може піти до храму – прийти й почитати їй Слово Боже, відвідувати частіше батьків та рідних...

На пам'ять про це святкування нашому митрополитові було подаровано образ Буковинської Богоматері.

Інформаційна служба єпархії

Докладніше про ці та інші події – на офіційному сайті Pravoslavia.volyn.ua

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

Закінчення. Початок на с. 1

тим, кого раніше оббирав, роздав решту свого майна убогим і разом з іншими апостолами пішов за Христом. Святий Матфей слухав настанови Божественного Учителя, бачив безліч Його чудес, ходив разом із дванадцятьма апостолами «до загиблих овець дому Ізраїлевого» (Мф. 10:6), був свідком страждань, смерті й воскресіння Спасителя і славного Його вознесіння на небо.

Прийнявши благодатні дари Духа Святого, Який зійшов на апостолів у день П'ятдесятниці, Матфей спочатку 8 років проповідував у Палестині. Перед відходом на проповідь у далекі країни відобразив у Євангелії земне життя Ісуса Христа і Його вчення.

Святий апостол Матфей обійшов із благовістям Сирію, Мідію, Персію, Парфію, закінчив свої проповідницькі труди в Ефіопії мученицькою смертю. Країна ця була заселена племенами з грубими віруваннями. Матфей тут навернув декількох ідолопоклонників до віри в Христа, заступив Церкву і побудував храм у місті Мирмени та поставив там єпископом свого супутника на ім'я Платон.

Коли святий апостол щиро просив Бога про навернення ефіопів, під час молитви явився йому Сам Господь в образі юнака і, давши жезл, звелів його встановити біля дверей храму. Творець сказав, що з цього жезла виросте дерево і буде приносити плоди, а від кореня його витікатиме джерело. Омившись у воді та споживши плодів, ефіопи змінять свій дикий норів і стануть добрими й лагідними.

Коли святий апостол ніс жезл до храму, то зустрів на шляху дружину і сина правителя цієї країни Фулвіана, які були одержимі нечистим духом. Матфей іменем Ісуса Христа зцілив їх. Це чудо навернуло до Господа ще багато язичників. Але володар не хотів, щоб його піддані стали християнами і перестали поклонятися язичницьким богам. Він звинуватив апостола в чаклунстві та наказав стратити.

В ту ж ніч єпископу Платонові у сонному видінні з'явився апостол Матфей, звелів їти зі священиками на берег моря і знайти там його тіло. Разом із єпископом прийшов і праведний Фулвіан зі своєю свитою. Винесений хвилею гріб було з честю перенесено у храм, побудований апостолом. Після цього єпископ Платон охрестив Фулвіана з ім'ям Матфей, котре дав йому, підкоряючись повелінню Божому. Незабаром святий Фулвіан-Матфей відмовився від влади і став пресвітером. Після смерті владики Платона він очолив Ефіопську Церкву, прийнявши єпископство, багато потрудився у проповіді Слова Божого, продовжуючи справу свого небесного покровителя.

Віталій КЛИМЧУК

ВОЛИНСЬКІ ІКОНИ

СВЯТИНИ ВОЛИНІ

**«Собор Архистратига Михаїла»
Середина XVII ст. Дерево, левкас, темпе-
ра, сріблення. Походить із Волині.**

У календарі Східної Церкви, поряд із христологічними та маріологічними святами та днями вшанування угодників, окрему увагу відведено вшануванню ангелів. 21 листопада відзначається головне з усіх торжеств на честь ангелів – Собор Архистратига Михаїла та інших небесних сил безплотних.

Історія цього свята сягає часів становлення Християнства, коли серед християн з'явилися еретики, які поклонялися ангелам як богам і вчили, що видимий світ створений ангелами, а не Богом. Це вчення було настільки небезпечним, що на початку IV ст. святі отці були змушені скликати в Ладикії помісний собор, на якому засуджено і відкинуто еретичне поклоніння ангелам як творцям і правителям світу та утверджено благочестиве шанування ангелів як служителів Божих, охоронців людського роду. Дату святкування вибрали не випадково. Листопад – дев'ятий місяць після березня (який вважався першим після створення світу), існує ж дев'ять ангельських чинів. Восьме число (за старим стилем) символічно вказує на день Страшного Суду, коли ангели будуть свідчити про життя людей та їх справи – праведні або неправедні.

Іконографія сюжету «Собор Архистратига Михаїла» склалася у Візантії після перемоги над іконоборством та відновлення на VII Вселенському Соборі 787 р. шанування ікон. В українському іконописі тема «Собору» є рідкісною, а для XIV-XVII ст. – унікальною. Інколи цей сюжет трапляється на образах із зображенням Архистратига Михаїла серед сцен його діянь. Ідейний зміст іко-

нографії – згуртування Архистратигом небесних сил довкола Христа як іпостасі Єдиного Бога. Одним зі зразків такої іконографії є волинський образ «Собор Архистратига Михаїла» середини XVII ст. На ньому представлено вищі чини ангельської ієрархії, серед яких по центру традиційно зображено Михаїла з мечем у руці. Два архангели із жезлами, шанобливо схиливши голови, підтримують небесну сферу, яка покоїться на крилах вогняного серафима. У сфері на невидимому престолі сидить Ісус Еммануїл. Еммануїл (євр. «з нами Бог») – одне з імен Христа, яке згадується у пророцтві: «...Ось, Діва в утробі прийме і народить Сина, і наречуть ім'я Йому: Еммануїл» (Іс. 7:14). Чистоту помислів і діянь Спасителя підкреслюють Його білі одяги, а владу – кулястий предмет, т. зв. держава, з хрестом. На державі написано монограму Божого Сина: «Іс Хс».

Автор цієї ікони вирізняється добрим декоративним смаком, чуттям кольору та індивідуальною творчою стилістикою. Він обмежується лише синіми, біло-блакитними, вохристими та червоно-цеглястими тонами. Лики усіх ангелів моделює однаково – з високим чолом, виразними карими очима, прямими носами та маленькими вустами. Фарби прозорі і ясні. Складки одягу стилізовані й виконані темнішим тоном. Майстер уміло орнаментує тло і поля обрамлення квітковими візерунками. Посріблення німбів, меча архангела, фону надає урочистості образу. Це свідчення того, що українські іконописці були не лише тонкими богословами, але й непересічними творчими особистостями.

Тетяна ЄЛИСЄВА,
завідувач Музею волинської ікони

Спорудили!

У с. Затурці Локачинського деканату постав новий храм Преподобної Параскеви Сербської, який будували десять років. 26 жовтня митрополит Луцький і Волинський Михаїл освятив його та очолив Божественну Літургію.

Із ним співслужили декан протоієрей Ігор Дружинець, настоятель парафії священник Василь Кравець, інше духовенство цього та Володимирського районного благочинь, Львівської й Закарпатської єпархій.

Значну частину проповіді владика присвятив усвідомленню людиною своїх гріхів. «Я вже старий, і не маю гріхів», – не раз чуто ці слова, зазначив архієрей. Але людина грішить постійно. Можна і словом убити, і пожаданням. Фізично

90-літньою церковкою. У ній, швидше за все, буде недільна школа для дітей, повідомив о. Василь інформаційній службі єпархії.

Преподобна Параскева народилася у Сербії в селищі Єпіват у благочестивій болгарській сім'ї. З дитинства любила ходити у дім Божий і роздавати милостиню. Після смерті батьків вона продала своє майно, а виручені кошти роздала бідним. Потім відправилася у Царгород, де поклонилася святиням. Тут при храмі Покрови Богородиці жила 5 років, де і прийняла монаший постриг. Потім звершила паломництво по Святій Землі й залишилася жити в Йорданській пустелі. Харчувалася пустельними злаками, перебуваючи в постійній молитві. Перед кончиною преподобній явився ангел Божий і наказав поверну-

не було дії, а серце очорнилося гріхом, підкреслив він. Тому весь час мусимо тягнутися до Небес, завжди боротися самі з собою, щоб позбутися гріхів і стати святими.

На завершення Служби архієпископ нагородив орденом Святителя Миколая Чудотворця старосту Василя Кушніра за вагомий внесок у розбудову церковної громади, спеціальними медалями Преподобної Параскеви Сербської (виготовленими до освячення нового храму) – найбільших трудівничих і жертводавців, благословенною грамотою – сільського голову Володимира Патійчука.

Новозбудований храм стоїть поруч зі старою,

тися в Сербію, аби там відійти до Господа. За два роки до смерті вона повернулася до рідного села і, наче вбога чужинка, провела решту життя при місцевій церкві. Коли померла, її поховали на цвинтарі Єпівата. Через якийсь час Бог чудесним способом показав людям нетлінні моці угодниці. При них діялися численні дива, тому згодом їх перенесли до місцевої церкви. 1641 року моці св. Параскеви спочили у храмі Трьох святих міста Ясси (Румунія).

Валерія ЛЕСЮК
Світлина інформаційної служби
єпархії, Юрія Костюка

СВЯТИНИ ВОЛИНИ

Віри не знищити!

14 жовтня єпископ Володимир-Волинський Матфей із благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла очолив Божественну Літургію в храмі Покрови Пресвятої Богородиці с. Привітне Локачинського деканату з нагоди престольного свята і 20-річчя відновлення церкви.

Із вікарієм єпархії співслужили декан протоієрей Ігор Дружинець, настоятель протоієрей Максим Чінка, інші місцеві душпастирі та з Рівненської єпархії.

У проповіді архієрей закликав вірян шанувати Матінку Божу, матір Церкву та своїх матерів. Особливо треба навчати цього дітей.

Від імені митрополита Михаїла на честь знаменної дати владика Матфей подарував парафії Волинську ікону Божої Матері. Діти з недільної та загальноосвітньої шкіл привітали архіпастиря віршованими рядками.

На завершення за вагомий вклад у розвиток духовності благословенні грамоти правлячого архієрея вікарний єпископ вручив церковній громаді, хористам, найбільшим жертводавцям – уродженцю села начальникові Державної інспекції з карантину рослин Василю Максим'юку, Володимирові Політилу, Олександрові Жданюку, Богданові Голію та багатьом іншим.

Як розповів інформаційній службі єпархії о. Максим, у 1984 р. храм було спалено, хоча людей переконували, нібито в Божий дім влучила блискавка. Свідки пам'ятають, як пожежники приїхали без води, тож доки шукали воду, церква повністю згоріла. 1990 р. стараннями беззмінного старости Івана Данильчука святиню розпочали відновлювати за старими знімками. А в 1993-му храм було вже й освячено.

Світлина 3 – із архіву єпископа Матфея

За бажанням громади

14 жовтня, на Покрову Пресвятої Богородиці, в Устилузі Володимирського районного деканату освятили статую Матінки Божої, установлену на церковній площі парафії Вознесіння Господнього з ініціативи та коштом громади. Чин освячення після Літургії звершив настоятель свяще-

ник Юрій Здебський у співслужінні з протоієреєм Борисом Гідзінським.

У відправі взяли участь секретар міськради Людмила Касьян, представники інших конфесій, зокрема вірні УПЦ (МП). З квітами прибули й вихованці місцевого дитсадка в супроводі вихователів.

Настоятель парафії, виголошуючи слово, закликав людей не проходити повз цей образ без молитви.

Як відомо, в православній традиції не передбачено розміщення об'ємних зображень у храмах, чого не скажеш про позахрамові території. Хоча на Волині й це трапляється рідко. Виготовляючи ж устилузьку статую, дніпропетровські майстри брали за основу саме православне зображення Пречистої Діви Марії.

Світлина 1 – Анни Здебської

У лічниці – з реліквією

22 жовтня розпочалися богослужіння в медичних закладах обласного центру перед іконою преподобного Агапіта Печерського, лікаря безвідплатного. Образ із вмонтованою часточкою його мощей привезли з чоловічого монастиря Святого Миколая Чудотворця в с. Жидичин Ківерецького деканату. Мета молитовної акції, яка проводиться за починком віце-канцлера і старшого капелана єпархії протоієрея Олександра Безкоровайного, – духовна підтримка хворих і лікарів.

Першою ікону прийняла Волинська обласна клінічна лікарня. Медперсонал із пацієнтами зустріли святиню біля центрального входу. Після цього о. Олександр у співслужінні зі священниками благочиння відправив акафіст до преподобного.

Саме тепер, восени, коли розпочинається загострення хвороб, ми просимо св. Агапіта про заступництво, щоб за його молитвами Всевишній зцілив усі болі, зазначив у своєму слові душпастир. До медиків же звернувся так: «Нехай Господь дарує вам терпіння, сил фізичних і духовних... Щоб наставляв на правдиву дорогу й укріпляв ваші руки, та щоб ви своїми золотими руками піднімали недужих».

На завершення богослужіння капелан лікарні

священик Назар Бабій подарував головному лікарю Іванові Сидору образ преподобного Агапіта.

Агапіт Печерський народився на Київщині в XI столітті. Усе життя присвятив чернецтву. Він не просто молився в монастирських стінах, а й лікував – спочатку братію, а тоді всіх, хто, почувши про його дар, звертався до нього. І лікував, не вимагаючи грошей, – або просто молитвою, або монастирською їжею. Але лікарі теж хворіють, навіть чудотворці. Занедужав якимось і блаженний Агапіт. Прийшов до нього його суперник, також лікар, але не православний і не безвідплатний, та промовив: «Оце за три дні помреш». – «Ні, – відказав той, – не за три дні, а за три місяці». – «Якщо за три місяці, то я повірю, що ти й справді цілитель і прозорливець, а твоя віра краща за мою». Наступного дня чернець одужав і жив здоровий ще три місяці, та потому помер. По його блаженній кончині суперник прийняв православ'я і постригся в монахи.

Надалі образ перебував у таких медичних закладах (зі служінням акафіста чи молебню святому): 23 жовтня – у Волинському пологовому будинку; 24 жовтня – на станції швидкої медичної допомоги та в обласній дитячій лікарні; 29 жовтня – у міській клінічній лікарні та поліклініці № 2; 30 жовтня – в міській поліклініці № 1; 31 жовтня – 3 листопада – в обласних туб- і онкодиспансерах та Луцькому хоспісі; 4 листопада – у поліклініці № 3 та госпіталі ветеранів; 5 листопада – в обласній лікарні (с. Боголюби); 6 листопада – у психіатричній лікарні (с. Липини).

Світлина 4 – інформаційної служби єпархії

Дар майстрів пензля

22 жовтня парафія Архістрати́га Михаїла в Любомлі отримала нову ікону свого небесного покровителя. Образ подарували художники Блонські-Подольки, матір із сином, а освятив декан і настоятель громади протоієрей Віктор Возняк.

Святиня засяяла над входом у храм. Вона чималих розмірів: висота 1,80 см, ширина – 1,20 см, а лик митці писали протягом двох місяців. Посприяли в закріпленні ікони працівники місцевого управління МНС.

Як ідеться на сайті газети «Волинь нова» Volyn.sot.ua, полотна Наталії Блонської є по всій Украї-

ні та за її межами, зокрема, у Чехії, Ізраїлі, США. Художниця здобувала освіту у Львівському училищі прикладного мистецтва ім. І. Труша, на факультеті графіки Львівської академії друкарства. Спочатку викладала в художній школі у Млинові Рівненської області, продовжила педагогічну діяльність у Володимирі. Але згодом повернулася до рідного Любомиля, тут понад десять років навчала дітей у загальноосвітній школі № 3, організувала художню студію. Син Леонід також став живописцем.

Світлина 2 – з архіву протоієрея Віктора Возняка

Уже і дзвони є

27 жовтня єпископ Володимир-Волинський Матфей із благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла освятив нові дзвони парафії Різдва Пресвятої Богородиці в с. Білашів Ковельського районного деканату. Про це повідомляє його сайт Cerkva-kovel.com.ua.

За Божественною Літургією та чином освячення з вікарієм єпархії співслужили: намісник Замкового Свято-Архангельського монастиря в Луцьку ігумен Святополк (Канюка), настоятель священик Віктор Домбровський, інше духовенство – місцеве і з Любешівського деканату.

У проповіді владика вів мову про недільне благовістя. «Притча про сіяча, яку ми чули у сьогоднішньому Євангелії, нехай спонукає всіх нас бути тим добрим ґрунтом, який завжди прийматиме зерна Божого Слова і приноситиме добрі плоди устократ. Свідченням цього є Божий храм, який ви спорудили на славу Господню і на честь Божої Матері. Отож, нехай і надалі за молитвами Пресвятої Богородиці прибувають духовні сили, щоб ви завжди могли приносити тільки приємні й любі для Всевишнього плоди у своїй рідній Українській Церкві», – наголосив преосвящений.

На завершення свята високу церковну нагороду – орден Святого Миколая Чудотворця – було вручено добродійнику Олегові Ситюку.

Як повідомив інформаційній службі єпархії о. Віктор, церква ще зовсім молода, адже її освята відбулася лише 2011 р., тож і дзвонів не було. Їх виготовлено на Нововолинському ливарному заводі.

Валерія ЛЕСЮК

Світлина 5 – з архіву єпископа Матфея

ПРО КАНОНІЗАЦІЮ МУЧЕНИКА ДАНИЛА БРАТКОВСЬКОГО, СТРАСТОТЕРПЦЯ ВОЛИНСЬКОГО

Із діянь Помісного Собору УПЦ КП 2013 р.

Закінчення. Початок у № 10, 2013

Драматичні події, що розв'язались на Київщині й Поділлі у 1702–1704 рр., дуже вразили Данила Братковського. Конфлікт Самуся та Палія з Польською короною переріс у повстання, яке в історії згодом назвуть «другою Хмельниччиною». У військову кампанію, яка завершувалася на користь фастівського полковника Семена Палія, втрутився сам цар Петро I і наказав звільнити зайняті козаками міста великої частини Правобережної України та передати їх польському королеві Августу Саксонському, згідно з Нарвським договором 1704 р. Трагічних наслідків цього повстання (полковника Семена Палія за наказом царя Петра I заарештував гетьман Іван Мазепа) вже не побачив волинський страстотерпець і оборонець віри православної Данило Братковський. Повертаючись на Волинь пізньої осені 1702 р., під містечком Заславом він потрапив до рук польського військового гарнізону і був переданий у Луцьк на розгляд військового суду.

22 листопада 1702 р. польський військовий суд виніс вирок, згідно з яким Данила Братковського піддавали тортурам, його було взято на дубу. Мученик Данило Братковський оцінював ситуацію досить тверезо. Зберігав виняткову силу духу й витримку, спокійно і свідомо готуючись до смерті. У в'язниці волинський страстотерпець 13 листопада 1702 р. написав духовного змісту заповіт, у якому перш за все засвідчив свою незламність

у православної вірі: «В ім'я Отця і Сина і Святого Духа. Амінь! Я, порох, попіл Творця мого, Спасителя мого беру собі на Страшний суд за правдивого свідка, що не для жодних бунтів, про що Він сам відає, що їх не було в моєму серці, і лише для ревності Бога мого, для честі Православ'я святого смерть прийняти мушу, прошу Його святого захисту, аби прийняв в руки дух мій; прошу і Матір Найсвятішу Його, для якої чуда пулконовських святих у Києві в світ видавав, через те бути мусив в його милості пана гетьмана задніпровського, тому що хочу порятувати мою душу; усіх тих святих, про яких писав, закликаю на поміч, аби захотіли при муках і смерті моїй стати мені опорою, і душі моїй. Така є душа моя грішна, яку в руки Бога мого віддаю, а тіло моє, як землю, до землі віддаю, що має бути поховане синами моїми, особливо старшим, у місці святому, в луцькій братській церкві».

Мученик Данило Братковський заповів синам і дочкам, щоб вони трималися тієї віри, за яку він вмирає. Замість поминального обіду він просив роздати вбогим милостиню. У своєму заповіті Данило Братковський не забув скривдженого колись селянина, наказавши синам віддати родичам потерпілого 30 золотих.

Незважаючи на досить поважний вік, оборонець Православ'я виявив рішучість знести муки. Перше катування на дубі Данило Братковський витримав стоїчно, не промовивши жодного слова. Від подальших випробувань врятувало його

помітне фізичне виснаження. Тому наступного дня вранці (26 листопада 1702 р.) «посеред ринку луцького, через ката за сім разів мордерсько зостав стятий», тобто страстотерпцю по черзі відрубали руки, ноги, тоді голову, а потім ще й навпіл було роззято тулуба.

Так було замучено цього справжнього борця за Православ'я і волю українського народу – страстотерпця Данила Братковського. Своїх переконань він не зрадив і не відступив перед лицем смерті, а, навпаки, виявив стійкість і мужність.

Православна свідомість мученика вражала нащадків, але поступово його ім'я забувалось, а чесні останки в Луцькій Хрестовоздвиженській братській церкві назавжди перемішалися з кістками інших братчиків та шляхтянок, які допомагали Православ'ю впродовж XVIII ст. вистояти несправедливий польський гніт.

Переконаний у святому житті праведника Данила Братковського та в його мученицькій кончині, його стояни за віру православну, істину, справедливість і волю українського народу, що слугувало для прийдешніх поколінь зразком утвердження у вірі, Освячений Помісний Собор визначає:

1. Криєднати мученика Данила Братковського, страстотерпця волинського, до лику місцевошанованих святих Волинського краю.

2. Чесні останки мученика Данила Братковського, страстотерпця волинського, що спочи-

вають серед інших останків у крипті Хрестовоздвиженського храму м. Луцька, вважати чесними і святими мощами.

3. Пам'ять мученика Данила Братковського, страстотерпця волинського, як місцевошанованого святого відзначати 26 листопада (за ст. ст.) / 9 грудня (за н. ст.), у день його мученицької кончини, та у день Собору волинських святих 10 (за ст. ст.) / 23 (за н. ст.) жовтня.

4. Писати мученику Данилу Братковському, страстотерпцю Волинському, чесну ікону для поклоніння відповідно до визначення Святого Сьомого Вселенського Собору.

5. Надрукувати житіє мученика Данила Братковського, страстотерпця волинського, і скласти йому богослужіння, а до цього відправляти службу за Загальною мінеєю.

6. Благословити будівництво храмів на честь мученика Данила Братковського, страстотерпця волинського.

7. Від імені Освяченого Помісного Собору оголосити українській православної пастві про канонізацію місцевошанованого мученика Данила Братковського, страстотерпця волинського.

Заступництвом і молитвами мученика Данила Братковського, страстотерпця волинського, нехай благословить Господь побожний віруючий народ Волинського краю, дарує йому терпіння, зміцнить його у любові до Бога і ближніх, укріпить у православної вірі.

Амінь!

ОФІЦІЙНО

У Луцьку – новий декан

15 жовтня на зборах духовенства обласного центру, що проходили у Волинській православної богословської академії, представлено нового луцького міського декана. Канцлер єпархії протоієрей Микола Цап, який досі опікувався цим благочинням, передав послух молодшій зміні – настоятелю парафії Холмської Богоматері протоієрею Михайлові Онищуку (згідно з указом правлячого архієрея № 51 від 1 жовтня 2013 р.). За час перебування на цій посаді о. Миколи кількість

громад у місті зросла від восьми до більше як двадцяти. Але то не заслуга однієї людини, а всіх нас, підкреслив канцлер.

Звертаючись до священників, о. Михайло наголосив, що найперше сприятиме єдності місцевого духовенства, підтримуватиме молодих душпастирів у розбудові нових парафій, а також дбатиме про різнобічний розвиток міського благочиння.

Новопризначений народився 12 листопада 1981 р. в м. Дубно Рівненської обл. У 2003-му закінчив Чернівець-

кий національний університет ім. Ю. Федьковича (філософсько-теологічний факультет). 2 червня 2002 р. висвячений на диякона митрополитом Луцьким і Волинським Яковом (Панчуком), 2 серпня того ж року – на пресвітера архієпископом Рівненським і Острозьким Даниїлом (Чокалюком). У 2004–2009 рр. був настоятелем громади Успіння Пресвятої Богородиці с. Гарезджа Луцького районного деканату. 11 березня 2009 р. призначений настоятелем парафії Холмської ікони Божої Матері Луцького міського деканату. Одружений, виховує сина.

ЗВ'ЯЗОК ЧАСІВ

1025 – у Луцькому районному деканаті

19 жовтня Луцьке районне благочиння відзначило 1025-ліття хрещення Русі-України, а також 920-ту річницю першої православної громади в Торчині.

Святкування розпочалися багатолюдним хресним ходом із Пільганівською чудотворною іконою Богоматері – від початку селища до храму Апостола, першомученика архідиякона Стефана. У ньому відправили молебень перед цим образом.

Очолив богослужіння декан протоієрей Володимир Присяжнюк. Із ним правили настоятель парафії протоієрей Степан Деленів та інше духовенство благочиння. До торжества віри долучилися голова райдержадміністрації Володимир Демчук, голова райради Ігор Волошенюк, селищний голова Юрій Кривський, інші представники влади, директори загальноосвітніх шкіл, громадськість району.

Після молитви в Божому домі відбувся концерт церковних та народних колективів у місцевому Будинку культури (режисер – заслужений артист України Петро Савош). Зокрема, виступали хор священників деканату, заслужений народний ансамбль пісні і танцю «Колос», звучали живі дзвони.

Із закликом оберігати свій осередок духовності та зміцнювати християнський дух звернувся до присутніх настоятель о. Степан. Він розповів, що перша православна громада в Торчині була заснована 1093 року, тобто майже за сто літ після хрещення Київської Русі. Нинішній храм продовжив церковну традицію, першу Літургію в ньому відправили у 1993-му. До того, починаючи з 1960-х років, селище не мало жодного храму: всі церкви були або спалені, або розібрані.

Відзначення 1025-ліття – подія для нас дуже вагома, – підкреслив на завершення урочистості о. Володимир. – Торчин же свого часу був центром багатьох історичних подій. А Пільганівська чудотворна ікона Богоматері – святиня, відома далеко за межами деканату. Тож наші духовні скарби треба плекати, пропагувати, щоб утримувалося і передавалося православне благочестя.

Пільганівський образ нині зберігається у храмі Архістратига Михаїла с. Промінь (Пільганів). На ньому можна розгледіти тільки зображення Діви Марії з Ісусом на руках, по боках ікони є невеликі так звані клейма. Напевно, вони розповідають про події, які відбулись у цьому селі. Підпис на реліквії свідчить, що її виготовлено на замовлення Дмитра та Параскеви Дармовісів.

Валерія ЛЕСЮК

Світлина з архіву протоієрея Володимира Присяжнюка

ВАРТО ЗНАТИ

Несімо Христа в Європу!

14 жовтня, на Покрову Пресвятої Богородиці, в Луцьку відбувся хресний хід і молитва за Україну й успішне підписання угоди про асоціацію нашої держави з Євросоюзом.

Урочиста процесія під проводом канцлера єпархії протоієрея Миколи Цапа пройшла від кафедрального храму Святої Трійці до Київського майдану. В шесті взяли участь декан протоієрей Микола Нецькар і духовенство собору, священнослужителі Луцького міського деканату, викладачі й студенти Волинської православної богословської академії, миряни, серед яких – депутати міськради, представники політичних партій та громадських організацій. Дорогою поклали квіти до пам'яників Лесі Українці, Тарасові Шевченку.

На майдані перед облдержадміністрацією й обласною бібліотекою, митрополит Луцький і Волинський Михайл очолював молебень. До молитви долучилися греко-католицький єпископ Йосафат-Олег із духовенством і вірними, голова ОДА Борис Клімчук, голова облради Володимир Войтович, народний депутат України Анатолій Вітвіч, міський голова Микола Романюк, інші представники місцевої влади.

Мета цього богослужіння, ініціатором якого є владика Михайл, – духовна підтримка євроінтеграційних кроків керівництва країни, спрямованих на благо української нації.

Звертаючись до присутніх, архієрей зазначив: «Ми прийшли сюди помолитися, щоб показати єдність у наших спільних прагненнях... Сьогодні сповнюється те, про що мріяли наші прадіди, – бути однією європейською родиною. Для когось – це страх: що буде далі? Відповідь одна: ми з Бо-

гом! Ми віримо в те, що Господь нам буде допомагати в усіх важких хвилинах. Як віруючі люди ми несемо Христа в Європу, бо там вже дуже мало залишилося віри... Напевно, Господь і готує Своїм промыслом, щоб нова, українська кров, влившись у європейську спільноту, додала їй віри».

Після вітального слова Б. Клімчука митропо-

лит Михайл зачитав Звернення Церков і релігійних організацій до українського народу. В документі зазначено, що від давніх часів українці були частиною європейського цивілізаційного простору. У зв'язку з Європою, її духовною, культурною, освітньою, правовою традицією будувалося наше суспільне і державне жит-

тя. «Цей вибір не є і не може вважатися протиставленням України нашому історичному сусідю – Росії. Адже її державність, історія та культура теж тісно пов'язані з Європою».

На завершення богослужіння владика подарував освячені прапори Євросоюзу Борисові Клімчуку, Володимирові Войтовичу, Анатолію Вітвічу та Миколі Романюку. Всі заспівали молитву «Боже великий, єдиний» і Державний Гімн України.

Ще одне знамено було піднято високопресвященним й очільниками місцевої влади на флагштоку біля головної адміністративної будівлі області поруч зі стягами України й Волині.

Валерія ЛЕСЮК

Світлина інформаційної служби єпархії

ОГОЛОШЕННЯ

Служіння – у мережі

29 вересня відділ організації благодійності та соціального служіння єпархії відкрив свій відеоканал. За адресою [Youtube.com/social1970](https://www.youtube.com/social1970) відобразатимуться всі події, пов'язані з допомогою незахищеним верствам населення. Це – духовна, просвітницька, добродійна, інформаційна, реабілітаційна, консультативна діяльність. Уже розміщено декілька відео, в яких ідеться про напрямки допомоги онкохворим дітям. Завідувач відділу матінка Валерія Лесюк закликає глядачів не лише спостерігати, а й ставати учасниками соціальних проектів.

ВІТАННЯ

Ювілеї

Храмам Апостолів Петра й Павла: в с. Сокиричі Ківерецького дек. 4 грудня – 15 років, а в с. **Високі Цевеличі Локачинського дек.** 12 грудня – 20 років від заснування;
храму Святого Миколая Чудотворця в Луцьку 19 грудня – 15 років від освячення;
храму Винесення хреста Господнього в Жовтневому Нововолинського дек. 22 грудня – 20 років від заснування;
протоієрею Володимирові Комарницькому, настоятелю парафії Апостолів Петра й Павла в Мар'янівці Горохівського дек., 5 грудня –

20 років священничого служіння;
протоієрею Романові Янівчу, настоятелю парафії Святого Миколая Чудотворця в Горохові, 8 грудня – 45 років;
протоієрею Андрієві Басарабі, настоятелю парафії Різдва Йоана Хрестителя в Ковелі, 9 грудня – 35 років;
архидиякону Миколі Коцю, клірикові кафедрального собору Святої Трійці в Луцьку, 10 грудня – 20 років дияконського служіння;

протоієрею Петрові Ступіню, настоятелю парафії Різдва Пресвятої Богородиці в с. Дідичі Ківерецького дек., 12 грудня – 20 років священничого служіння;
священнику Орестові Піджарку, клірикові парафії Покрови Пресвятої Богородиці в Нововолинську, 21 грудня – 5 років священничого служіння;
протоієрею Миколі Гою, настоятелю парафії Святого Миколая Чудотворця в Луцьку, 22 грудня – 40 років;

протоієрею Миколі Цапу, канцлерові єпархії, настоятелю парафії Великомученика Юрія Переможця в Луцьку, 26 грудня – 20 років священничого служіння;
священнику Михайлові Стрільчуку, настоятелю парафії Успіння Пресвятої Богородиці в с. Буркачі Горохівського дек., 27 грудня – 15 років священничого служіння.

Щиросердечно вітаємо вас, боголюб'язні отці, парафіяни, з ювілеями! Хай Бог благословляє усіх вас на многії і благії літа!

ПАЛОМНИЦТВА

24 листопада – до Манява (Івано-Франківська обл.): скит – джерело «Сльоза Божої Матері» – водоспад Святого Духа – джерело Святого Духа. Зголошуватися до 22 листопада. Виїзд – 23 листопада о 23.30. Повернення – 25 листопада о 23.30. Вартість поїздки 220 грн.
30 листопада – до святинь Львова. Зголошуватися до 29 листопада. Виїзд о 6.30. Повернення – о 23.00. Вартість поїздки 170 грн.
1 грудня – до святинь Рівненщини: монастир у Дермані (п'ять чудотворних ікон і цілюще джерело) – собор в Острозі (миролюбива ікона) – монастир у Межиріччі (чудотворна ікона) – джерело Св. Миколая в Гільчі – монастир у Городку (чудотворна ікона, частинка гробу Богородиці). Зголошуватися до 30 листопада. Виїзд о 6.30. Повернення – о 22.00. Вартість поїздки 90 грн.
5–12 грудня – до святинь Європи: Польща, Чехія, Австрія, Італія. Зголошуватися до 20 листопада.
14 грудня – до святинь Києва з нагоди дня ангела Патріарха

Філарета: Печерська лавра – Феодосіївський, Введенський, Видубицький, Іонівський, Михайлівський Золотоверхий монастирі – Андріївська церква – Володимирський собор (Літургія) – Волинська ікона Богоматері (Національний художній музей України). Зголошуватися до 12 грудня. Виїзд 13 грудня о 23.30. Повернення – 14 грудня о 23.30. Вартість поїздки 250 грн.
15 грудня – до почаївських святинь: лавра – монастир Святого Духа (колишній лаврський скит) – монаше кладовище – джерело Праведної Анни. Зголошуватися до 14 грудня. Виїзд о 6.30. Повернення – о 19.00. Вартість поїздки 80 грн.
21 грудня – до святинь Володимира: собор і монастир Різдва Христового – Юріївська церква – Василівська церква – Успенський собор – Зимнівський монастир. Зголошуватися до 20 груд-

ня. Виїзд о 7.00. Повернення – о 19.00. Вартість поїздки 70 грн.
14–21 лютого 2014 р. (7 ночей) – до Святої Землі (проща «Дорогою Ісуса Христа»). Проводиться з благословіння Патріарха Філарета): Хайфа – долина Армагеддон – Назарет – Кана Галілейська – гора Фавор – бібліяна Галілея – Ярденіт – гора Сіон – Ейн-Карем – Віфлеєм – Єрусалим – Віфанія – Юдейська пустеля – Єрихон – Мертве море – Лідда – Кумран – гора Синай (Єгипет). Зголошуватися не пізніше ніж за три тижні.
Виїзд на всі прощі – від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Докладніша інформація та реєстрація – у паломницькому центрі єпархії «Україна» (керівник Лариса Савчук) за тел. (0332) 71-83-77, (050) 812-09-79.

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку

<p>СЛОВО КИЇВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ – НА ВОЛИНІ</p> <p>ЧИТАЙТЕ</p> <p>Газета «Волинські єпархіяльні відомості»: запитуйте у храмах, кіосках, передплачуйте на пошті (виходить раз на місяць). Звертатися: (0332) 72-21-82, hazeta.yuev@gmail.com</p> <p>Різноманітна духовна література: запитуйте у храмах, книгарні-бібліотеці «Ключі» за адресою: Луцьк, просп. Волі, 2 (навпроти ЦУМУ, біля обласної юнацької бібліотеки).</p>	<p>Розпорядок роботи: будні – 9–19 год; свята, суботи й неділі – 10–17 год. Звертатися: (0332) 29-94-01, моб. (050) 339-73-66, (067) 570-57-97, kjuchi@ukr.net</p> <p>ДИВІТЬСЯ</p> <p>Відеоканали в інтернеті: Youtube.com/PravoslaviaVolyni; Youtube.com/social1970</p> <p>Передача «Що каже священник» на обласному державному телебаченні (виходить раз на місяць – слідкуйте за телепрограмою). Звертатися: (0332) 72-21-82, telesobor@gmail.com</p>	<p>СЛУХАЙТЕ</p> <p>Передача «Благо»: неділя, 7.30, FM-радіостанція «Сім'я і дім» (102,4 МГц). Звертатися: (095) 126-40-77, blaho@ukr.net</p> <p>ЧИТАЙТЕ, ДИВІТЬСЯ, СЛУХАЙТЕ</p> <p>Сайт Pravoslavia.volyn.ua – історія, устрій єпархії, святині, персоналії, документи, новини, фото, відео, газета, книги, аудіо, передруки.</p>
---	---	--

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Помісну Українську Православну Церкву!

Свідцтво про державну реєстрацію: ВЛ № 219 від 03.08.2004 р.

Засновник і видавець – Управління Волинської єпархії Української Православної Церкви Київського Патріархату (Волинська духовна консисторія)

Друк – ПрАТ «Волинська обласна друкарня» (Луцьк, просп. Волі, 27). Тел. (0332) 24-25-07. Зам. 4876. Наклад 3500 пр. Передплатний індекс 91241

Редакція

Віталій КЛІМЧУК (головний редактор), Віктор ГРЕБЕНЮК (літературний редактор і коректор), протоієрей Віталій СОБКО, Андрій ГНАТЮК, Валерія ЛЕСЮК, Олександр БІЛЬЧУК (верстка, «НІЦЦАЛ»)

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього обов'язкове. Редакція не завжди поділяє позиції авторів, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім. Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами – тільки на сторінках газети.

ДОВІДНИК ВОЛИНСЬКОЇ ДУХОВНОЇ КОНСИСТОРІЇ

43025 Луцьк, Градний увіз, 1. Volynkonsistoria@ukr.net.
Час роботи: понеділок–п'ятниця (крім святкових днів), 10.00–16.00.
Обідня перерва: 13.00–14.00

Керуючий єпархією

Митрополит Луцький і Волинський МИХАІЛ.
Тел./факс (0332) 72-44-64

Канцелярія

Канцлер – протоієрей Микола ЦАП. Тел. (0332) 72-53-63
Вице-канцлер – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ.
Моб. (050) 956-70-00

Інформаційно-видавничий центр

Тел. (0332) 72-21-82
Голова центру – протоієрей Віталій СОБКО. Моб. (050) 661-56-68
Інформаційна служба (збір та опрацювання даних про діяльність єпархії) – infosluzhba@ukr.net
Сайт Pravoslavia.volyn.ua – info@pravoslavia.volyn.ua
Прес-служба (співпраця зі ЗМІ) – прес-секретар Андрій ГНАТЮК – pres-sluzhba@ukr.net
Газета «Волинські єпархіяльні відомості» – hazeta.yuev@gmail.com

Телестудія «Собор» – гол. редактор Андрій ГНАТЮК. Telesobor@gmail.com
Радіостудія «Благо» – головний редактор протоієрей Віктор ПУШКО.
Тел. (095) 126-40-77. blaho@ukr.net
Видавничий відділ і книгарня-бібліотека «Ключі» – завідувач Дмитро ГОЛОВЕНКО.
Тел. (0332) 29-94-01, моб. (050) 339-73-66, (067) 570-57-97. kjuchi@ukr.net.
Група у «Фейсбуці»: [Facebook.com/groups/kjuchi](https://www.facebook.com/groups/kjuchi)

Капеланська служба

Старший капелан – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ
Інспектор з питань місійної діяльності – протоієрей Юрій БЛИЗНЮК.
Тел. (0332) 20-00-25, моб. (095) 538-05-87

Паломницький центр «Україна»

Керівник Лариса САВЧУК. Тел. (0332) 71-83-77, моб. (050) 812-09-79

Відділ організації благодійності та соціального служіння

Завідувач Валерія ЛЕСЮК. Моб. (095) 037-67-00. Social-sluzhba@ukr.net

Склад-магазин ікон, риз, церковного начиння тощо

Директор Богдан ТИШКЕВИЧ. Луцьк, просп. Волі, 2. Моб. (066) 217-25-58
Розпорядок роботи: понеділок–п'ятниця – з 10 до 18 год, в суботу – з 10 до 15 год. Обідня перерва від 13 до 14-ї.

ДУХОВНА ШКОЛА

В академії – новий ректор

20 жовтня Священний Синод нашої Церкви призначив священника Володимира Вакіна ректором Волинської православної богословської академії (ВПБА) згідно з поданням митрополита Луцького і Волинського Михаїла. Про це повідомляє сайт *Cerkva.info*.

Новопризначений народився 19 серпня 1983 року в Луцьку, навчався у тоді ще Волинській духовній семінарії, викладаючи одночасно християнську етику в школі-інтернаті обласного центру. На IV курс перевівся до Київської духовної семінарії, яку закінчив 2005 року за першим розрядом. Кілька літ очолював відділ таборів та паломництва Синодального управління у справах молоді. У 2009-му захистив кандидатську дисертацію «Практика та традиція церковного суду в житті Київської митрополії (988–1917 рр.)». Викладав: у столичній православної богословській академії – історію Помісних Церков, Орієнтальних Церков, в аспірантурі – православну психотерапію. Пізніше в академії був завідувачем і викладачем кафедри церковного права.

2010 року богослова зараховано до педколективу Волинської духовної семінарії, де він став завідувачем кафедри церковного права, викладачем цієї дисципліни й основного богослів'я.

27 вересня 2010 р. – висвята на диякона, а 3 жовтня – на священника владикою Михаїлом. Наступного дня, 4 жовтня, душпастиря призначено настоятелем парафії Апостола Филипа в Луцьку.

3 12 квітня 2011 року о. Володимир був про-ректором з науково-дослідницької роботи ВПБА.

Одружений.

Із цього приємного приводу відбулася розмова головного редактора нашої газети з ново-призначеним керівником духовного навчального закладу.

– В першу чергу дозвольте привітати Вас із відповідальною посадою, яка прийшла у тако-му молодому віці. Як Ви поясните свій стрімкий службовий ріст?

– Дякую, але, відверто кажучи, я не ставлюся до посади як до кар'єрного росту, просто виконую свою місію так, як можу і вмю. З Божою поміччю стараюся поглиблювати свої знання, вдосконалюватись.

– Ви із сімейного середовища священників?

– Зовсім ні. Тато – військовослужбовець, мама – працівниця галузі культури. Мабуть, далося взнаки порядне духовне виховання. Свою життєву стежину вибирав сам.

– Чи будете продовжувати акцент на наукову діяльність академії? Чи не перечитиме така робота теологічному консерватизму?

– Навчально-виховний процес академії має свій стиль і обличчя. Ніхто не збирається піддавати сумніву теоретичні надбання. Ми ортодоксальні щодо релігійних канонів і працюємо, поєднуючи Божі закони із життєвим досвідом і мудрістю викладацького складу. У нас відбувається поєднання мудрості старшого покоління та

ентузіазму і творчого горіння молодих учителів. Цікаві лекції читають для студентів колишні ректори протоієрей Сергій Мельничук та Ігор Швець. Нові, сучасні технології навчання не обходять нашого закладу стороною. В приміщенні ВПБА є інтернетне покриття, в аудиторіях для пояснення матеріалу використовуються мультимедійні екрани... В перспективі наша багата бібліотека має перейти на пластикові електронні читацькі квитки...

– Головним завданням академії залишається підготовка пастирів, духовних наставників?

– Так. Але це тільки програма-мінімум. Адже кожен студент – особистість. Наше завдання – розкрити сповна їх здібності, навчити самовдосконалення. Адже діяльність духовної сфери не вимірюється в конкретних величинах, як у виробничій сфері. Викладачі можуть побачити свої напрацювання лише через багато літ, як і, зрештою, випускники академії, працюючи щоденно із паствою. Це досить складний і насичений процес. Стараємось прищеплювати студентам відчуття єдиної дружної родини, сім'ї. Не обмежуємось лекціями. Студенти займаються спортом, походами, паломництвом. Саме так вони здружуються, відчувають спільність інтересів, що в подальшому допоможе їм підтримувати один одного поза межами академії на службі у парафіях.

– Тобто вимоги сьогодення такі, що в кожному душпастиреві має бути справжня наукова основа?

– Саме так. Не обов'язково це підтверджува-

ти документом про науковий ступінь, але якісний зміст сучасного священника має бути значно вищим. Щоб вести за собою громаду, треба це право заслужити власним інтелектом та освіченістю.

– Ви кандидат богословських наук, займаєтесь наукою. Чи не за горами докторство?

– Моя докторська дисертація у процесі написання, але, очевидно, повертатися до неї доведеться як мінімум через рік. Попереду багато цікавої та насиченої роботи в академії.

Розмовляв Віталій КЛИМЧУК

НА ЧЕШЬ УГОДНИКІВ НАШОГО КРАЮ

Єпархія відзначила празник Собор волинських святих та актовий день Волинської православної богословської академії (ВПБА).

22 жовтня, увечері, у домовій церкві Всіх волинських святих цього вишу відправили Всенічну. Службу очолив єпископ Володимир-Волинський Матфей. У ній взяли участь архієпископ Сімферопольський і Кримський Климент, єпископ Тернопільський і Терехівський Павло.

23 жовтня торжество розпочалося Літургією в кафедральному соборі Святої Трійці, яку очолив митрополит Луцький і Волинський Михаїл. Із ним служили сім архієреїв: архієпископи Сімферопольський і Кримський Климент, Чернівецький і Кіцманський Онуфрій, Тернопільський, Кременецький і Буцацький Нестор, єпископи Кіровоградський і Голованівський Марк, Тернопільський і Терехівський Павло, Дніпропетровський і Криворізький Симеон, Володимир-Волинський Матфей.

До Відправи долучилося багато інших священнослужителів. Серед них, зокрема: канцлер нашої єпархії протоієрей Микола Цап, ректор ВПБА священник Володимир Вакін, проректор з науково-дослідної роботи Київської православної богословської академії (КПБА) протоієрей Віталій Клос, проректор Львівської православної богословської академії протоієрей Михаїло Си-

вак, ректор Рівненської духовної семінарії протоієрей Віталій Лотоцький, викладач Дніпропетровської духовної семінарії протоієрей Василь Юнак, викладач-методист богословського відділення філософсько-теологічного факультету Чернівецького національного університету ім. Ю. Федьковича протоієрей Микола Лагодич, нововолинський декан протоієрей Стефан Фульмес, викладачі, студенти ВПБА в сані та інше духовенство. Співали хор собору «Богоспів» (регент – протоієрей Юрій Хлопецький), чоловічий і жіночий хори ВПБА (регенти Василь Кравчук та Валентина Нідзельська).

Після подячного молебню відбулась урочиста посвята першохористів у студенти. Владика Михаїл окропив їх освяченою водою, освятив їхні підписки, після чого вони прийняли присягу, одержали студентські квитки й залікові книжки.

Звертаючись до нових студентів, архієпископ привітав їх із проходженням першого випробування на готовність навчатися богословської науки, побажав допомоги Божої в осягненні усіх знань, які дає академія.

Урочиста частина в актовому залі ВПБА розпочалася зі слова ректора о. Володимира Вакіна. Він підкреслив, що навчально-виховний процес у духовній школі є непростим: «Складність полягає не тільки в тому, що це заклад закритого типу,

де регламентовано щохвилино життя студента і потрібно забезпечити дотримання розпорядку дня. Основна складність полягає у невидимих речах. Це речі приховані, сокровенні й зовсім непомітні на перший погляд – це процеси становлення душі майбутнього священнослужителя, майбутнього пастиря Церкви Христової». Також ректор зазначив, що «зовсім скоро цим молодим обличчям прийде заглянути в саму глибину людських душ, в душі своїх парафіян. Парафіяльне життя це не тільки радість хрестин і вінчань, а в основному це гнів людських страждань, проблем та немочей».

Далі учасники свята подивилися ролик «Фенікс» про будівництво нового корпусу та життя ВПБА протягом останніх років (відеопрезентацію підготували викладачі Ігор Сацук та Міла Хоміч).

З вітальними словами виступили: архієпископ Нестор (від єпископату), представники навчальних закладів Київського Патріархату та директор Державного історико-культурного заповідника у м. Дубно Рівненської області Леонід Кічатий.

Проректор КПБА о. Віталій Клос, випускник тоді ще Волинської духовної семінарії, у словах вітання зупинив увагу на незворотних процесах, які відбуваються в сучасній духовній освіті, – визнання державою церковних документів про освіту й науковий ступінь. Нині Верховна Рада розглядає

відповідний законопроект. Також, згадавши свої студентські роки, а це кінець минулого століття, додав, що в Луцьку підготували велику кількість душпастирів для служіння не лише в Україні, але й по всьому світі.

А представник Чернівецького університету о. Микола Лагодич відзначив: Волинь – єдиний регіон України, де свято місцевих угодників пошанується на високому рівні. Говорячи ж про реформування духовних навчальних закладів, питання акредитації, він підкреслив необхідність збереження найголовнішого – підготовки майбутніх пастирів для високої місії.

Було оголошено подяки за значний внесок у становлення духовної освіти на Волині: народним депутатам України Степанові Івахіву та Сергієві Мартиняку, голові правління ВАТ «Луцьк-сантехмонтаж» Віктору Чорнусі, головному лікарю Центру хірургії ока ім. Професора Загурського Тетяні Єремеевій, голові наглядової ради ЗАТ «Луцькавтодор» Юрієві Ольховому, директору ТзОВ «Житлобуд-2» Леонідові Стефановичу, директору ТзОВ «Завод будівельних конструкцій» Леонтієві Іванішину, директору ПП «Захід» Мирославі Іванішніну, директору МП «Турія» Андрієві Войдюку, підприємцю Сергієві Галімурці.

Продовжила урочистість презентація першого числа наукового журналу «Волинський благовісник» та пам'ятної відзнаки (значка) випускника ВПБА.

Потім до учасників свята звернувся митрополит Михаїл. Окресливши виклики сучасною душпастирству, владика закликав студентів серйозно готуватися, щоб належно реагувати на них у майбутньому служінні. Адже священник у спілкуванні з паствою не повинен обмежуватися словами «благословляю», «не благословляю», «я помолюсь», а має дати добру пораду, бути освіченим у всіх напрямках. Також, відзначивши зміну часу, а разом з ним і суспільства, у своїй настанові архієпископ додав: «Ви повинні бути духівниками, а не просто священнослужителями. Духівниками, які можуть допомагати людям вирішувати їхні духовні справи. Бути провідниками, пастирями та місіонерами».

Високопреосвященний вручив благословенні грамоти благодійникам, які посилено допомогли у підготовці академічного свята, митрополітичній гранті на оплату навчання кільком кращим студентам ВПБА.

Завершився актовий день концертом хорових колективів цього духовного вузу та академічного камерного оркестру «Кантабіле» Волинської обласної філармонії під керівництвом Товія Рівця.

Протоієрей Віталій СОБКО, Орест ВЛАСЮК,
Надія ВОНСІЦЬКА. Світлина Романа Кобря

